

Sotainvalidiperheen vesana on Markkukin ollut mukana veteraanityössä koko ikänsä, ihan pienestä pojasta lähtien.

- Ei siihen työhön innostuta, siihen kasvetaan, hän toteaa.
- Isäni oli 70% sotainvalidi ja oli sotainvalidityössä koko sodan jälkeisen ajan, toimien mm. 10 vuoden ajan Sotainvalidien Suur-Savon piirin puheenjohtajana. Äidilläni oli lottatausta ja hän puolestaan toimi sotainvalidipiirin naistoimikunnan puheenjohtajana 34 vuotta – vaikkei invalidi itse ollutkaan.

Tällä hetkellä Markku itse toimii Sotiemme Veteraanit- keräyksen Suur-Savon piirin piiripäällikkönä, Suur-Savon Sotainvalidien perinneyhdistyksen puheenjohtajana ja vaikuttaa myös Sotainvalidien Perinneyhdistyksen hallituksessa (missä me oikein olisimme ilman näitä uskomattomia vapaaehtoisiamme) ja kaikki tämä juristin päivätyön ohessa!

- Olen asunut Mikkelissä koko ikäni ja maanpuolustustyö on aina liittynyt harrastuksiini, kertoo Markku, jolle toinen sydäntä lähellä asia on kulttuuri. (Ei varmaankaan tule kenellekään yllätyksenä, että hän vaikuttaa myös Jalkaväkimuseon neuvottelukunnassa)

- Äitini oli sota-aikana keräyslotta, joten kerääminen tuli minulle jo verenperintönä, hän hymähtää.
- Vuonna 2001 minut valittiin (määrättiin) ensin Sotainvalidien Mikkelin osaston hallitukseen ja sitten osaston viimeiseksi puheenjohtajaksi. Tässä roolissa tehtäväkseni tuli hoitaa osaston alarajoja ja purkamisen veteraanijäsenten määrän laskettua niin pieneksi.

Vaikka veteraanien määrä maassamme väheneekin koko ajan, on heitä keskuudessamme yhä noin 5000.

- Heidän lisäksi keräystuotoin tuetaan veteraanien leskiä ja puolisoita, joita on n. 20 000 ja joiden taloudellinen asema on monesti kaikista huonoin: työeläkettä ei heille ole juuri kertynyt, joten moni elää pelkän takuueläkkeen varassa. Lisäksi heidän kotiin saamansa apu on täysin sidoksissa veteraanipuolisoon. Kun veteraani kuolee tai joutuu esim. hoivakotiin, loppuu heidän maksuttomasti valtiolta saama apu saman tien, Markku muistuttaa.

Tiesitkö jo, että veteraanien, heidän puolisoitensa ja leskiensä lisäksi ei keräystuottoa muuhun käytetäkään? Esimerkiksi veteraaniliitoille ei siitä mene senttiäkään – ei, vaikka näin kuulee toistuvasti väitettävän. Seuraavan kerran kun joku näin väittää, niin kysäisepä häneltä näyttöä? Sellaista ei nimittäin ole, koska niin ei tapahdu.

Korona-ajan on keräyskin ollut pysähdyksissä, mikä valitettavasti tulee näkymään myös jaettavissa olevan keräystuoton määrässä. Siksi tilisiirtoin ja esim. Mobile Payn tai tekstiviestien kautta saadut lahjoitukset ovat tervetulleempia kuin koskaan (kaikki yhteystiedot löydät osoitteesta www.veteraanit.fi.)

- Jokainen mukana oleva kuten minä itse suorastaan kaipaa päästä keräämään. On vaikea selittää toisille, miltä se itsestä tuntuu, kun on onnistunut keräyksessä – kun on hyvä olo siitä, että saamme omalta osaltamme tehdä edes jotain veteraanisukupolven hyväksi ja viedä osuutemme tyylikkäästi loppuun, Markku tunnustaa.
- Paras palaute tulee mielestäni nuorisolta. Mieleen jäävät aina myös nuoret perheet, joiden kuulemme selittävän lapsilleen, mihin me rahaa keräämme. Sellaiset ovat aina hienoja hetkiä. Joku on aina (tosin harvoin) hyvinkin eri mieltä keräyksen tavoitteista, mutta eihän näitten kanssa kannata käydä riitelemään – se on täysin hyödytöntä.

Pitkän linjan veteraanityön veteraanina on Markku itsekin joutunut pohtimaan aikaa, jolloin veteraaneja ei enää ole.

- Silloin koittavan perinnetyön aikakauden tarkoituksena on muistamisen ja perinteen vaalimisen lisäksi istuttaa ja ylläpitää maanpuolustustahtoa tulevan nuorisomme keskuudessa. Suhtaudun tulevaan perinneaikaan luottamuksella. Itseäni pohdituttaa se, miten saamme luotua tulevaan ja nykyiseen nuorisoon sellaisen maanpuolustushenkisen asenteen, mikä on luonnollinen ilman vastakkainasettelua, hän miettii.

- Veteraanisukupolvi, miehet rintamalla, naiset ja vanhuksen kotirintamasta vastaavina, ovat tehneet sellaisen teon vielä nostaessaan maan melkein pä nollatasosta hyvinvointivaltioksi sekä kasvattaneet ja kouluttaneet meidät jälkipolvet. Nyt vielä jäljellä olevat sankarit ovat vanhoja. Olen kiitollinen, että saan olla auttamassa heitä ja kertomassa nuorisolle heidän teoistaan niin, että tulevatkin polvet tajuavat, minkä työn veteraanisukupolvi on hyväksenne tehnyt.

Alkuperäinen kirjoitus on julkaistu Sotaveteraaniliiton Facebookissa 24.9.2021.